

Oređownik Urzędowy

powiatu gostyńskiego.

Administracja : Gostyń, Klasztorna 69. — Telefon 57
Czcionkami A. Skrzyneckiego w Gostyniu.

Wychodzi w środę i sobotę. — Przedpłata 1,50 zł
miesięcznie. — Ogłoszenia wiersz mm 1 ł. 10 gr

Podaję do wiadomości, że przegląd ogierów prywatnych przez Wojewódzką Komisję Kwalifikacyjną odbędzie się dla wszystkich miejscowości powiatu gostyńskiego w środę, dnia 24. listopada 1926 r. w Gostyniu na Targowisku o godz. 12-tej w południe, i w Krobi na Targowisku, o godz. 14-tej.

Na przegląd winny być doprowadzone wszystkie ogiery, które z wiosną 1927 r. ukończą 3 lata, wszystkie ogiery niedoprowadzone do przeglądu w ubiegłym roku oraz wszystkie ogiery, które w ubiegłym roku zaliczono do II i III-ciej kategorii.

Nie potrzeba doprowadzać do przeglądu ogierów, które w ubiegłym roku Wojewódzka Komisja nie uznała za zdolne do rozplodu oraz ogierów zakwalifikowanych do kategorii I-szej.

Gostyń, dnia 9. listopada 1926 r.

STAROSTA. Dabiński.

L. dz. 6844/26-2.

Pan Wojewoda w Łodzi zarządził na podstawie art. 1 Rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 20. 7. 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 64 poz. 426) wydalenie z 30-kilometrowego pasa biegnącego wzdłuż granicy Państwa na okres 3-ich lat Marczaka Wolfa, s. Mordki i Malji ur. dnia 22. XII. 1891 r. za udowodnione mu zawodowe trudnienie się przemyślnictwem.

Gostyń, dnia 12. listopada 1926 r.

STAROSTA. Dabiński.

L. dz. 6970/26-4.

Rozporządzenie policyjne w przedmiocie bezpieczeństwa w kinematografach (kinoteatrach) i egzaminowania kandydatów na kinooperatorów.

Na zasadzie postanowień § 137 Ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30. lipca 1883 (Zb. U. str. 195) oraz §§ 6, 12 i 15 Ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11. marca 1850 r. (Zb. U. str. 265) wydaję niniejszem za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na cały obszar Województwa Poznańskiego następujące rozporządzenie policyjne:

I. Przedsiębiorstwa wyłącznie kinematograficzne.

§ 1.

Położenie wyjścia.

1. Budynek, który wyłącznie służy dla przedsiębiorstwa kinematograficznego i posiada ubikację, zdolną pomieścić do 800 widzów, musi być tak urządzony, ażeby wyjścia z ubikacji dla widzów, prowadziły na ulicę lub na plac i były oddalone najmniej 10 metrów od przeciwległej granicy ulicy lub placu.

Jeżeli ubikacja zdolna jest pomieścić 800 do 2000 widzów, muszą wyjścia prowadzić conajmniej na dwa

różne szlaki ulic.

Jeżeli ubikacja zdolna jest pomieścić więcej niż 2000 widzów, musi budynek mieć dostęp wolny z wszystkich stron, stać przy publicznych ulicach z swobodnym przejściem i mieć wyjścia na wszystkie strony.

2. Przepisy te co do położenia i wyjść odnoszą się także, z uwzględnieniem różnic dla poszczególnych objętości ubikacji, do budynków, nieprzeznaczonych wyłącznie dla przedsiębiorstw kinematograficznych. W przypadku tym jednakowoż wyjścia dla widzów, muszą być zupełnie oddzielone układem budowy od przejść służących dla innych części budynku.

3. Jeżeli sala, przeznaczona dla kinoteatru, budową swoją, nieosłoniętą z jednej lub z kilku stron, wchodzi w dziedziniec (podwórce), można umieścić otwory na drzwi i okna tylko w tych częściach jej ścian obwodowych, które oddalone są najmniej 6 metrów od granic sąsiednich lub od budowli, okalających salę, a znajdujących się na tym samym gruncie. Na mniejsze oddalenie, wynoszące co najmniej 3 metry, można zezwolić tylko wówczas, jeżeli dziedziniec zamknięty jest na granicach sąsiednich, wzdłuż których ma się urządzić przejścia widzów, w całej swojej rozciągłości sąsiednimi murami ogniowymi lub odpowiednio wysokimi murami odgradzającymi. Szerokość przejść dla widzów należy wymierzyć w stosunku 1 metra na każde 100 osób, zmuszonych do korzystania z odnośnego przejścia.

4. Ubikacjom przeznaczonych na sprzedawanie lub na skład łatwo zapalnych materiałów i zakładów z łatwo zapalnymi urządzeniami, nie wolno pomieszczać ani w tym samym budynku, gdzie się znajduje sala, ani w stojących dookoła częściach budynku na tym samym gruncie.

5. Szerokość przejazdów i sieni musi wynosić najmniej 3 metry, zaś przy ubikacjach, zdolnych pomieścić więcej niż 450 osób, o 1 metr więcej na każde 150 osób. Reszty poniżej 50 nie uwzględnia się, reszty powyżej 50, należy uważać za liczbę pełną.

§ 2.

Poziom ubikacji dla widzów.

1. Ubikacje dla widzów należy oddzielić od ubikacji, mieszczącej przyrządy, w sposób zabezpieczający zupełnie przed ogniem.

2. Ubikacja dla widzów musi być położona równo z ziemią, można jednakowoż ubikacje dla widzów, mieszczące nie więcej jak 800 osób, umieścić także w suterrenach lub na pierwszym piętrze budynku. Podłoga ubikacji dla widzów nie może w obu przypadkach być położona 6 metrów niżej, względnie 6 metrów wyżej od poziomu ulicy przy głównym wejściu.

§ 3.

Szátanie i poczekalnia.

Dla publiczności należy przysposobić odpowiedniej wielkości miejsca na składanie ubrań i poczekalnie.

Odnosnie do wyjść z poczekalni obowiązują postanowienia, dotyczące ubikacji dla widzów.

§ 4.

Schody.

1. Szerokość schodów musi wynosić conajmniej 1,50 metra, a przy objętości ubikacji dla więcej jak 150 osób o 1 metr więcej na każde 100 osób. Reszty poniżej 50 nie uwzględnia się, reszty powyżej 50 należy uważać za liczbę pełną. Przy objętości ubikacji dla więcej jak 250 osób, należy w różnych stronach budynku urządzić odpowiadającą wspomnianemu stosunkowi ilość schodów. Schody muszą być zrobione w sposób ogniotrwały, zabezpieczający je przed zawaleniem się oraz muszą mieć proste poręcze. Schody, wolno wiszące, są zabronione.

2. Schody muszą być zaopatrzone, o ile to jest możliwe, w okna, wychodzące na wolną przestrzeń lub na korytarze, które dają się wprost przewietrzać i są zabezpieczone zupełnie przed ogniem i dymem, oraz mają okna wychodzące na wolną przestrzeń; po obu stronach schodów muszą być przymocowane drążki do trzymania się.

§ 5.

Korytarze przejściowe i drzwi.

1. Ilość i szerokość przejść i drzwi do wychodu w ubikacji dla widzów, zależy od jej objętości i rozmieszczenia miejsc. Każda ubikacja dla widzów musi mieć, conajmniej dwoje drzwi do wychodu. Szerokość przejść i drzwi do wychodu musi wynosić conajmniej 1,20 metra, jeżeli one zaś są przeznaczone do użytku więcej jak stu widzów, o 1,20 metra więcej, na każdym dalszych 100 widzów. Odpowiednio do tego stosunku należy obliczyć szerokość przejść i drzwi do wychodu także przy ilościach poniżej 100 widzów.

2. Wyjścia z ubikacji dla widzów, muszą prowadzić, o ile możności, wprost na dwór i nie mogą w żadnym wypadku prowadzić przez poczekalnie, przeznaczone dla publiczności.

3. Wszystkie drzwi muszą się otwierać na zewnątrz, być wysokie, conajmniej na 2,10 mtr. i muszą być tak zrobione, aby otwarte, nie wystawały na korytarze i klatki schodowe.

Otwierające się naprzód skrzydła drzwi mogą wystawać na korytarze najwyżej na 0,15 metra.

4. Drzwi nie mogą mieć skrzydeł stale przytwierdzonych i zasuwek krawędziowych. Zamki do drzwi, które należy umieszczać w wysokości około 1,20 mtr. ponad podłogą, muszą się dawać łatwo otwierać jednym chwytem z wewnątrz. Wolno używać zasuwek nasadowych, dolne zasuwki muszą być jednak otwarte podczas obecności publiczności.

5. Przed drzwiami lub koło drzwi, ponad drzwiami lub ponad otworami ubikacji, mieszczącej przyrządy, nie można zawieszać firanek. Nie wolno, ani w sali, ani na korytarzach lub w poczekalniach, używać łatwo zapalnych dekoracyj i obić ścian. Drzwi wahadłowe można umieszczać tylko jako drzwi, wychodzące na dwór i tylko tak, aby zajmowały całą szerokość otworu wyjścia.

6. Drzwi do wychodu lub drzwi wahadłowych nie można umieszczać bezpośrednio nad schodami.

7. Wszystkie drzwi do wychodu muszą w sposób widoczny nosić napis: „Wyjście“.

8. Najbliższą drogę do wyjścia należy dokładnie oznaczyć zapomocą strzałek.

9. Drzwi do wychodu muszą być powleczone wewnątrz białym lakierem, albo też musi być umieszczo-

ne przy klamkach ich zamków białe tło tak, aby drzwi te można poznać także w ciemnej przestrzeni.

10. Nie wolno umieszczać pojedynczych stopni w korytarzach, przy drzwiach do wychodu, zaś można je umieścić tylko wtedy, jeżeli stopień przed drzwiami jest szeroki conajmniej 45 centymetrów.

11. Różnice poziomów muszą być wyrównane za pomocą pochylni o najwyższym wzniesieniu 1 : 5.

12. Podczas przedstawień nie wolno tamować swobodnego przechodu w przejściach.

13. Korytarze, przeznaczone do opróżniania ubikacji dla widzów, muszą być conajmniej 2 metry szerokie, zresztą co do ich szerokości oraz szerokości wyjść z nich obowiązują wymiary, przepisane dla przejść i drzwi do wychodu.

§ 6.

Okna.

Okien, przez które w danym razie można uciekać, nie wolno opatrywać kratami.

§ 7.

Siedzenia.

1. Wszystkie siedzenia, z wyjątkiem siedzeń w łóżkach, muszą być tak przytwierdzone, aby się nie dawały przesuwać. Jako siedzeń można używać siedzeń spuszczonech, ławek lub krzeseł. Odstęp między rzędami siedzeń musi wynosić przy siedzeniach spuszczonech najmniej 0,70 mtr., przy ławkach i krzesełach najmniej 0,90 mtr., szerokość poszczególnego siedzenia musi wynosić najmniej 0,50 mtr. Miejsce do siedzenia nie może być przedzielone od najbliższego przejścia w ubikacji dla widzów, więcej jak 10 miejscami do siedzenia.

2. Pierwszy rząd siedzeń musi być oddalony conajmniej 2,50 mtr. od tła obrazu. Ostatni rząd siedzeń musi być conajmniej na 2,30 mtr. oddalony od stropu.

3. Jeżeli otwór projekcyjny nie jest umieszczony conajmniej 2 metry ponad podłogą ubikacji dla widzów, nie wolno umieszczać miejsc dla widzów z przodu i z boku w odległości conajmniej 2 metrów od tylnej ściany ubikacji dla widzów.

§ 8.

Miejsce do stania.

1. Przy miejscach do stania można liczyć najwyżej 3 osoby na 1 metr kwadratowy powierzchni podstawy: dla każdego miejsca do stania należy przeznaczyć przestrzeń o szerokości najmniej 50 centymetrów.

2. Pierwszy rząd miejsc do stania, należy tak umieścić, aby osobom siedzącym w ostatnim rzędzie, nie przeszkadzała publiczność z miejsc do stania.

3. Ostatni rząd miejsc do stania musi być conajmniej na 2,30 mtr. oddalony od stropu.

§ 9.

Objętość ubikacji.

Władza policyjna oznacza w miarę ilości łóż, siedzeń i miejsc do stania najwyższą liczbę osób uczęszczających na przedstawienia, jaką można wpuścić do ubikacji dla widzów (objętość ubikacji). Z chwilą osiągnięcia tej najwyższej liczby, nie wolno już wpuścić żadnego widza.

§ 10.

Oświetlenie.

1. W wszystkich częściach kinoteatru należy używać do ogólnego oświetlenia wyłącznie światła elektrycznego.

2. Motory, poruszające maszyny do oświetlenia, musi się umieszczać, jeżeli mają paleniska, poza obrębem budynku, w którym urządzi się widowiska.

3. Oświetlenie elektryczne ubikacji dla widzów, należy urządzić w taki sposób, aby można było włączyć prąd tak z ubikacji, mieszczącej przyrządy, jak i

z jakiegoś miejsca w ubikacji dla widzów, w pobliżu którego ma stale przebywać osoba, należąca do personelu kinoteatru.

4. W poczekalniach, przedsiionkach i przejściach poza obrębem ubikacji dla widzów nie można w czasie obecności publiczności, ściemniać światła; ubikację dla widzów można ściemnić tylko tyle, o ile wymaga tego wyrazistość obrazów.

Po ukończeniu każdego przedstawienia należy wszystkie ubikacje należycie oświetlić.

5. Oprócz oświetlenia ogólnego, należy zaprowadzić w wszystkich ubikacjach, do których widzowie mają dostęp, zupełnie oddzielne oświetlenie bezpieczeństwa i utrzymywać je, oprócz oświetlenia głównego, tak długo, jak długo obecna jest publiczność. Oświetlenie bezpieczeństwa może być albo elektryczne, albo wytwarzane zapomocą materiałów tłuszczowych z wyjątkiem olejów skalnych.

6. Oświetlenie bezpieczeństwa w ubikacji dla widzów, oraz na zewnętrznych korytarzach przejściowych i schodach, musi być tak urządzone, aby nawet w razie, gdyby oświetlenie główne, nie spełniło swego zadania, drogi prowadzące do wyjść, były dobrze oświetlone, a drzwi do wychodu można było z daleka widzieć.

7. Wszystkie drzwi do wychodu z ubikacji dla widzów, należy oświetlić czerwonymi lampami bezpieczeństwa.

8. Nie wolno umieszczać w ubikacji dla widzów, wiszących wolno pajaków (świeczników).

§ 11.

Ogrzewanie.

Wszystkie ubikacje używane w zimie, należy ogrzewać, o ile możliwości zapomocą centralnego ogrzewania. Ogrzewacze należy tak urządzić, aby nie tamowały ruchu, ponadto trzeba umieścić przy nich stałe przymocowane osłony lub stałe zapory, aby zapobiedz niebezpiecznemu dotknięciu lub przewróceniu ich przez publiczność.

§ 12.

Przewietrzanie.

Należy starać się dostatecznie, oraz w sposób odpowiedni do objętości ubikacji dla widzów, o przewietrzenie tej ubikacji i to w razie, jeżeli nie wystarcza wietrzenie naturalne, przez zbudowanie wietrzników elektrycznych. Za regułę należy tu przyjąć, że przy odświeżaniu powietrza ma przypaść 20 m³ (kubicznych) na osobę i godzinę.

Także ubikacje poboczne muszą być odpowiednio przewietrzone.

Dwa przedstawienia musi zawsze przedzielać 10-minutowa przerwa, podczas której należy ubikacje dla widzów dokładnie przewietrzyć.

§ 13.

Ustępy.

Dla widzów należy urządzić w odpowiedniej ilości, przepłukiwane wodą i dostatecznie przewietrzane ustępy, osobno dla płci męskiej a osobno dla płci żeńskiej.

§ 14.

Ogniotrwała konstrukcja.

Wszystkie części konstrukcyjne w ubikacji dla widzów, oraz w ubikacjach pobocznych, muszą być bezwarunkowo ogniotrwałe.

§ 15.

Podłogi.

Na podłogę ubikacji dla widzów i ubikacji pobocznych, nie wolno kłaść dywanów. Wolno używać pokrowców z linoleum, przymocowanych stałe do podłogi, lub zrobić podłogi bez spojów, nadające się do mycia.

§ 16.

Przyrząd alarmowy.

W kinoteatrach z ubikacjami, mogącymi pomieścić przeszło 800 osób, musi się znajdować elektryczny przyrząd alarmowy, zapomocą którego można w razie pożaru, wezwać zaraz miejscową straż pożarną.

§ 17.

Pomoc lekarska.

Dla pierwszej pomocy lekarskiej musi się znajdować w właściwym miejscu, odpowiednio zaopatrzona skrzynka z lekarstwami, z której nzywaniem musi być obznajmiony jeden z funkcjonariuszy kinoteatru.

§ 18.

Przybory do gaszenia ognia.

W ubikacji dla widzów i w ubikacjach pobocznych, muszą być przygotowane zwykłe przybory do gaszenia, jeżeli niema urządzenia z hydrantami.

§ 19.

Zakaz palenia tytoniu.

W wszystkich ubikacjach obowiązuje bezwzględnie zakaz palenia tytoniu i musi się go uwidocznic w sposób wpadający w oko.

Tylko w tych ubikacjach wolno palić tytoń, które miejscowa władza policyjna uznała za odpowiednie do tego; w tym czasie musi ubikacje te nadzorować jeden z funkcjonariuszy kinoteatru.

§ 20.

Operatornia.

1. Operatornia musi być zupełnie oddzielona, tak od ubikacji dla widzów, jak i od pobocznych jej ubikacji, musi być urządzona w sposób zabezpieczający w zupełności przed ogniem i zaopatrzona w silnie działające przyrządy do przewietrzania lub przynajmniej w łatwo otwierające się okna, wychodzące wprost na wolną przestrzeń.

Operatornia musi być tak wielka, by operator nie tylko miał dosyć miejsca przy przedstawieniu obrazów, lecz aby także mógł bez przeszkody wykonywać inne czynności, jak np. używać przyborów do gaszenia ognia.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

KRONIKA.

— **Zebanie Związku Lud.-Narodowego** odbędzie się w piątek, 19. listopada o godz. 8 wiecz. w lokalu p. K. Jankiewicza. Na porządku obrad m. i.: „Sprawozdanie z konferencji politycznej w Ostrowie“. O liczny udział członków i sympatyków uprasza Zarząd.

— **Tow. Czytelnia dla Kobiet.** Miesięczne zebranie odbędzie się we wtorek, dnia 16. bm. o godz. 1/2 8 na sali p. K. Jankiewicza. Wykład na temat: „Chemja w użyciu codziennem“ wygłosi p. Dr. Babiak. O jaknajliczniejszy udział prosi Zarząd.

— **Tow. Młodzieży w Gostyniu.** Dnia 12. listopada o godz. 7 1/2 wieczorem nrządziło tutejsze Tow. Młodzieży Polskiej „Capsztyk“ na cześć św. Stanisława Kostki. W pochodzie wziął udział także hufiec gimnazjalny, podczas pochodu przygrywała orkiestra 55 pp. z Leszna. Dnia 14. listopada o godz. 7 1/2 wiecz. odbyła się wieczornica urządzona przez tutejsze Tow. Młodzieży Polskiej. Część I. wykonał hufiec gimnazjalny. Część II. p. t.: „Orleńta“ wykonało Tow. Młodzieży Polskiej. Szanownej Publiczności za tak liczne przybycie i poparcie składamy serdeczne staropolskie „Bóg zapłać“. Zarząd Tow. Młodz. Polskiej.

Rozmaitości.

Zanikająca wyspa.

Ostatnie burze, szalejące na Bałtyku i morzu Północnym znów pochłonięły część wyspy Helgoland, tak głośnej podczas ostatniej wojny, gdyż potężnie ufortyfikowana za panowania Wilhelma II, stała się podstawą operacyjną dla floty niemieckiej, działającej przeciwko wybrzeżom Anglii.

Według depeesz, otrzymanych z tej wyspy przez władze niemieckie, ogromne fale morza Północnego, napędzane przez wicher na północną część wyspy, zburzyły znaczną część umocnionego olbrzymim kosztem i nakładem pracy wybrzeża, pociągając je w głębiny morskie. Wzniesione w czasie wojny na najwyższym miejscu diun, schronisko i punkt obserwacyjny komendanta floty, całe z żelazo-betonu, runęło pod naporem fal. Diuny, chroniące wnętrze wyspy, słabną coraz bardziej, istnieje więc obawa, że będą w końcu przerwane przez fale. Runął również do morza pomnik, wzniesiony przed wojną na cześć ofiar katastrofy balonu sterowego, który zginął w pobliżu wyspy. Niedawno założony plac sportowy jest zniszczony. Straty poniesione w sieciach przez rybaków, wynoszą 150000 marek.

A nie jest to pierwsza tego rodzaju katastrofa, która nawiedza wyspę. To też od chwili przejścia Helgolandu w ręce niemieckie w 1890 r., wzamian za poczynione Anglii ustępstwa w Afryce wschodniej, wyspa ta była wzmocniana przez rząd niemiecki przez obwarowania cementowe, ale nie wiele te pomogło, jak widać z depeesz ostatnich.

Zjawisko powyższe jest jednym z objawów stopniowego pochłaniania przez morze Północne wybrzeży jego południowych. W odczycie, wygłoszonym na ostatnim posiedzeniu niemieckiego Towarzystwa geologicznego, prof. Stocker oświadczył, że jest tylko kwestja czasu pochłonięcie przez to morze wybrzeży obecnych Anglii południowo-wschodniej, Francji północnej, Holandji i Belgji.

Prelegent opiera swe zdanie na zjawiskach, które nastąpiły już za czasów historycznych. Pozatem badania geologiczne stwierdziły z zupełną pewnością, że niegdyś ujście Renu do morza Północnego znajdowało się w pobliżu dzisiejszego miasta angielskiego Norwich i że Tamiza była dopływem Renu. Anglja stanowiła wówczas jedną całość z kontynentem europejskim. Stopniowo jednak wdzierające się morze utworzyło z czasem cieśninę La Manche.

Jeżeli wszakże zagarnięcie południowych wybrzeży dzisiejszych morza Północnego przez fale tego morza wymagać będzie tysięcy lat, to najbliższe już pokolenia doczekają się tego, że wyspa Helgoland pozostanie tylko wspomnieniem takim, jak legendowa Atlantyda.

Doniczki do roślin

Donice do maku

poleca

Fabryka Wyróbów Ceramicznych

Antoni Grabarski, Gostyń, ul. 3-go Maja 117

Dom

z dużym ogrodem jest natychmiast do sprzedania.
Franciszek Woźny, Gola, powiat Gostyń.

Skóry

na futra i kołnierze poleca

Piotr Formanowski Gostyń

ulica Kacza 12, naprzeciw Rolnika.

Zgubiłem książeczkę wojskową

wystawioną przez P. K. U. Gostyń.

Walenty Stróżyk, Poniec.

Przyjmę jednego Pana na stancję

Leszczyńska 58. I piętro.

Udzielam lekcji muzyki na cytrze.

Klasztorna 59, I-sze piętro.

SKŁADU

z przyległym mieszkaniem przy ruchliwej ul. lub w Rynku poszukuję od zaraz. Of. do Orędownika.

Bacność! - :: - **Bacność!**

Kapelusze damskie

po niebywałych niskich cenach. Posiadam stale na składzie w wielkim wyborze

plaszczki damskie

flauszowe — zamszowe — rypsowe — pluszowe — krymerkowe — astrachanowe począwszy już

od 25,— złotych.

Plaszczki dziecięce

flauszowe — zamszowe już

od 18,— złotych.

Suknie damskie wełniane od 14,— zł.

Bluski barchanowe — rypsowe — popelinowe — surowy jedwab od 4,80 zł.

Towary krótkie, guziki wszelkiego rodzaju, rękawiczki, pończochy, skarpetki, wstążki, fartuchy damskie, fartuszki dla dzieci, kołnierzyki, krawaty, chusteczki itd. itd.

Trykotażę męskie, damskie i dziecięce. — Parasole.

A. Szwedek

Gostyń, Rynek 7.

Abonujcie Orędownik Urzędowy